No. 967 Zaterdag 12 Juli 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 11 Juli.

NIEUWE VOORUITZICHTEN
VOOR HANDEL EN LANDBOUW IN ONZE KOLONIE.

II.

(*Ingezonden*).

Behalve de aardappelen verdient nog een ander product van Saba's landbouw nader ter kennis gebracht. Er worden daar ook *uien* geteeld. Gaat alles voorspoedig, dan kan men er jaarlijks twee oogsten van hebben, waarvan de eerste tusschen Mei en Juni, de tweede omstreeks September en October valt.

De kwaliteit is minstens even goed, als die van Holland of Noord-Amerika hier ingevoerd; alleen de wijze van verpakking verschilt eenigszins. In tegenstelling met die van elders, gedroogd en aan tressen gevlochten, worden die van Saba meestal versch en in vaten van ± 130 pond verscheept. Toch kan men op verlangen ze ook, op eerstgenoemde wijze verpakt, ontvangen, (gelijk reeds meer gebeurd is.

Iedereen weet, welk een voorname plaats op Curaçao de uien bij de bereiding der spijzen innemen. Zij zijn eenvoudig onmisbaar. Wanneer de voorraad bij de kooplieden raakt uitgeput, stijgen de weinigen, die nog voorhanden bleven, tot een buitensporigen prijs. Dikwijls gebeurt het, dat er gedurende 14 dagen op Curaçao in het geheel geen uien te verkrijgen zijn. De Hollandsche of Amerikaansche uien kosten hier maar zelden 10 cts., gewoonlijk 15, soms echter bij schaarschte tot 20, 30, ja zelfs 35 cts. per pond. Rekent men een vat op slechts 100 pond, dan vertegenwoordigt dit een uitgave van respect. 10 tot 35 gulden per vat. Op Saba daarentegen betaalt men, naar gelang er weinig of veel navraag is, *f* 7,50, hoogstens *f* 12,50 per vat van ± 130 pond. Niet onmogelijk bovendien, dat ook deze tak van landbouw nog voor verbetering vatbaar is.

Werkelijk men mag wel zeggen, dat men Saba hier niet kent, en de voordeelen niet weet te waardeeren, die het aan onze kolonie verschaffen kan.

Nog een andere culture. die in de naaste toekomst voor Saba, misschien zelfs voor St. Eustatius en St. Martin van groote beteekenis kan worden, belooft veel kans van slagen. Want feitelijk bestaat ze nog niet. Bij zijn bezoek aan Saba, gaf Prof. Dr. F. A. F. C. WENT den raad, het aankweeken van planten. die het stroo leveren voor de hoedenfabrikatie, te beproeven. Zelf beloofde ZEd, de zaden dier planten te zenden. Eigenlijk is hier niet meer sprake van proef.

Indertijd heeft iemand eenige zaden van een dergelijke plant van elders meegebracht en als curiositeit aan verschillende personen ten geschenke gegeven. Slechts bij een van hen heeft zich het zaad tot een flinke plant ontwikkeld, en zelfs van zulk een goede hoedanigheid, dat men er reeds stroohoeden van vervaardigd heeft.

Tot nu toe wordt hier het *gewone* stroo „*lataïe*" van Cuba, de betere kwaliteit „*ipiápa*", voor fijnere stroohoeden, van Maracaibo, geïmporteerd.

De West-Indische en Zuid-Amerikaansche palmen: *Sabal palmetto*, *S. serrulata* en *S. mexicana* leveren dit stroo. Tot welke soort het exemplaar van Saba behoort, is mij niet bekend.

Een afdeeling op Saba van onze *Maatschappij van Landbouw*, die, willen wij hopen, niet lang meer tot de vrome wenschen zal behooren, zal reeds terstond de richting aangewezen vinden, waarin zij kan werkzaam zijn. Behalve met de bestaande cultures te verbeteren en er nieuwe debouchés voor te zoeken, zal de jonge Vereeniging reeds terstond de handen vol werk hebben met ook deze nieuwe culture der strooplanten ter harte te nemen. Door bemiddeling der Curaçaosche Maatschappij zal het betrekkelijk gemakkelijk vallen, zaden of jonge plantjes uit Cuba of Maracaibo te bekomen. Misschien ook, dat de firma PETER HENDERSON & C°. N. Y. (zie *Amigoe di Curaçao* N°. 965) haar diensten kan bewijzen. De Redactie van het „*Journal d'Agriculture tropicale*" (10, rue Delambre Paris 14°) kan eveneens hierbij een welkome vraagbaak zijn. Wil men zich daarenboven nog in verbinding stellen met VILMORIN ANDRIEUX & CIE te Parijs (4 Quai de la Mégisserie), dan zal men kennis maken met een firma, talloze malen bekroond op de Exposition universelle. Exp. coloniale, Exp. d'horticulture, die zaden of jonge plantjes van alle tropische bloemen, planten en gewassen verkrijgbaar stelt.

Of zou men verstandiger en veiliger oordeelen, eerst het rapport en de beloofde zaden van Prof. WENT af te wachten? Maar is ook de MAATSCHAPPIJ VAN LANDBOUW hier op Curaçao niet reeds handelend opgetreden, zonder dit rapport af te wachten? En met welk succès! — Langer talmen is afkeurenswaardig. Dit ware alleen te billijken, wanneer er redelijke twijfel bestond aan het welslagen dezer culture. En met grond mag men aannemen, dat ook deze culture zeer veel kans van slagen heeft en kan medewerken tot den opbloei van Saba, het kleinste en minste onzer West-Indische eilanden, dat immer als een lastpost beschouwd werd voor onze kolonie. Het kan een uitkomst worden voor Curaçao, dat Saba juist die producten oplevert, waar wij hier zoozeer behoefte aan hebben, en die nu van elders tegen hooger kosten worden aangevoerd.

Immers hoe is de tegenwoordige stand van zaken? Datzelfde stroo, dat hier nu van Maracaibo en Cuba wordt aan wal gebracht, wordt eveneens naar onze Bovenwindsche eilanden, zelfs naar St. Barthelemy, (St. Baths) verzonden, en tegen een buitensporigen prijs van de hand gedaan. Alleen de paketschoener vraagt niet minder dan *f* 15,— vracht per 1000 stuks. Op St. Martin moet voor gelijke hoeveelheid, die hier voor *f* 2,50 verkocht wordt, 10 frs. betaald worden. De hoeden, met breede gekleurde randen die sommige Curaçaosche vrouwen uit het volk, ter beschutting voor de zon dragen, komen van St. Baths en zijn vervaardigd van het stroo, dat van hier door den schoener *Gouverneur van den Brandhof* daar wordt aangebracht.

Latere proefnemingen zouden kunnen uitwijzen, of ook St. Martin en St. Eustatius voor dezelfde culture der strooplanten in aanmerking kunnen komen. Dit feit pleit er reeds voor, dat men op deze beide eilanden, nog *andere* soorten van palmen ontmoet, dan hier op Curaçao worden aangetroffen.

In een volgend artikel vinden St. Martin en St. Eustatius een meer afzonderlijke bespreking.

P.

Feuilleton.

BARMHARTIGHEID EN GENADE.

IV.

Er had wederom een concert voor de arme zusters der Londensche congregatie plaats, die nu in Manchester verblijf hielden, en voor de aan hare zorg toevertrouwde behoeftigen. Het viel nog rijker uit dan de vorigen.

„Nu mag ik wenschen, waar de zusters om bidden zullen!" sprak mevrouw Halle.

„En wat verlangt u, mama?" vroeg hare dochter, een meisje van veertien jaar ongeveer.

Mama glimlachte. „Dat blijve mijn geheim, en als het in vervulling gaat, zal ik het jullie zeggen."

Het jaar liep ten einde, en toen het nieuwe jaar aanbrak, kwam er uit Londen een groote dienstbrief met reusachtige zegels. Deze bevatte een oorkonde. Aan den voet er van, naast het groote zegel van den Staat, stond de naam van Koningin Victoria, eigenhandig door haar geschreven. In de oorkonde werd bekend gemaakt, dat Master Halle door de gunst der koningin van Engeland en keizerin van Britsch-Indie, om zijne talrijke verdiensten in den Engelschen adelstand was verheven.

Tegelijkertijd brachten alle dagbladen van Engeland en Schotland deze tijding over de wereld.

Toen nu de nieuw geadelde „Sir Charles Halle" een weinig van zijne verbazing bekomen was, sprak zijne van vreugde stralende echtgenoote: „Karel, dat is nu, wat ik voor je gewenscht heb."

En toen hij haar meer verwonderd dan verheugd aankeek, voegde zij er bij: "Eigenlijk heb ik alleen maar verlangd en gewenscht, dat de goede God je onuitputtelijke zorg voor de armen ook zichtbaar je mocht vergelden. Op welke wijze......dat heb ik heelemaal aan Hem overgelaten. En nu heeft Hij jou, die voor den hemel reeds lang in den glans van edelmoedigheid straalt, ook voor het oog der wereld laten adelen. Dat verheugt mij, zoolang ik je naam draag."

„En mij ook, papa!" riep miss Eveline, hun beider dochtertje, terwijl zij haren vader ontstuimig omhelsde.

„Nu, als je eenmaal getrouwd zult zijn, draag je mijn naam niet meer," schertste haar vader.

„Ik wil nimmer een anderen naam dragen," sprak de veertienjarige vrijmoedig, „dat is mij het liefste."

Weder verstreek er een jaar, nogmaals had het concert plaats, met de ontvangst van ettelijke duizenden guldens.

„Ik geloof nu in allen ernst, dat deze wenschen werkelijk vervuld worden; de zusters kunnen niet alleen barmhartig zijn, maar zij verstaan ook het bidden beter, dan andere menschen," zei Sir Halle, toen zijne vrouw over dat punt begon te spreken; „wat zullen wij dezen keer wenschen?"

„Niets, dan dat wij zoo tevreden mogen blijven en dat ons kind steeds braaf en gezond zij."

„Dat is eigenlijk geen bijzondere wensch," meende hij, en voegde er bij: „Eveline, zou jij ditmaal niet den grooten wensch willen uiten?"

Het meisje kreeg een kleur en zei dan: „Dank u, papa, dezen keer liever niet; ik vrees, dat ik niet verstandig genoeg ben, om het juiste te treffen. Maar als ik eenmaal achttien ben, dan zou ik gaarne ook ook wel iets willen wenschen. Tot zoolang dus geduld!"

„Dan zullen wij dit jaar niets wenschen en bescheiden zijn," zeide mama.

„Of weet u wat, mama? U zoudt de zusters zelve kunnen laten bidden, wat zij voor u beiden wenschen. Zij vragen ongetwijfeld steeds om het beste."

„Kind, dat is zoo verstandig, dat je gerust dezen keer iets had kunnen verlangen," meende haar vader, „dus zoo zij het; ik zal het aan de zusters schrijven."

Sir Charles Halle schreef. De zusters baden tot den goeden God. De dagen snelden onverpoosd voort.

Maar met de dagen had er ook langzamerhand eene groote verandering met de echtgenooten plaats. Beiden werden nog ernstiger dan tot dusverre; zij baden meer, en toch trachtten zij zulks voor elkander te verbergen; zij lazen boeken, welke zij vroeger niet lazen. De een, zoowel als de ander, ging soms voor een korten poos uit; waar naar toe- dat zeiden zij niet. Maar toen het jaar ten einde was, ontmoetten zij elkander, de een er uitkomend, de ander er binnen willend, aan de deur eener......katholieke kerk. En toen bekende de een aan den ander, hoe hij reeds lang zich getrokken gevoelde tot den godsdienst der arme „Zusters der christelijke liefde", die zoo vroom, zoo ootmoedig en onvermoeid midden in het gewoel der groote stad werken en leven; want een godsdienst, die zulke menschen kweekt, moet de ware, de volmaakte godsdienst zijn. Derhalve hadden zij gepoogd, het heilige, katholieke geloof te leeren kennen, en nu vonden zij elkander op denzelfden weg. Het gevolg van hunne wederzijdsche verklaring was, dat zij den katholieken bisschop verzochten, hun onderricht te laten geven, om hen daarna in den schoot der Kerk op

Herbert Spencer en het Onderwijs.

Herbert Spencer, de engelsche wijsgeer, het hoofd der agnostische school, telt thans twee-en-tachtig jaar en heeft onder den titel *Facts and Comments* een nieuw werk uitgegeven, hetwelk hij-zelf karakteriseert als zijn geestelijk testament: „misschien", zegt hij, „zal ik aan een latere uitgaaf nog eenige korte aanteekeningen hebben toe te voegen, doch in elk geval zal dit zeker mijn laatste werk blijven."

Het loont de moeite te vernemen, welke teekenen des tijds een wijsgeer als hij, die op een zóó lang tijdvak mag terugzien en wiens blik gedurende al dien tijd schier geheel de wetenschap, daarbij ook elk gebied bijna van menschelijke werkzaamheid omvat hield, bij het aanbreken van deze nieuwe, twintigste eeuw meent op te merken.

Wie meenen mocht, dat hij, terug ziende op de groote ontdekkingen, op den vooruitgang der wetenschap, op het veld winnen ook van zijn eigen ongeloovige meeningen, vóór zijn verscheiden een blijden zegezang zou aanheffen en de menschheid een heerlijke en roemvolle toekomst voorspellen zou, bedriegt zich ten zeerste.

Somber, diep treurig klinkt de toon van den ouden geleerde, die aan den rand des grafs staande voor het laatst de oogen laat weiden over de resultaten van den arbeid van mannen der wetenschap in de voorgaande eeuw, — dien arbeid, waaraan hij met zóóveel ijver en zoó bijtengewone kracht heeft deel genomen.

De moderne maatschappij, de maatschappij, te midden waarvan wij allen leven, zinkt volgens hem langzaam terug in de barbaarschheid. Overal vindt hij daarvan de kenteekenen: zoowel in den staatkunde der europeesche Kabinetten, bij welke het brutale geweld den boventoon voert, als in den onverzoenlijken strijd der maatschappelijke klassen; zoowel in den buitensporige vereering van lichaamskracht, bij ruwe spelen als in het verloren gaan van goeden smaak en een zin voor het schoone en edele. Een athleet of een worstelaar, klaagt hij, is aan onze hoogescholen meer in aanzien dan een groot geleerde. Onze hoogere standen gaan geheel op in ruwe *sport*; in weddenschappen en in wedstrijden, welke door de wetten in vroegere tijden, om het dierlijke in den mensch, hetwelk daarbij op den voorgrond trad, verboden waren.

Terwijl men gedurende achtereenvolgende eeuwen bij de menschheid den zin voor symmetrie, voor het harmonieuze heeft trachten op te wekken en te ontwikkelen, wordt thans ook hier de geheel tegenovergestelde weg ingeslagen. Bij kunstproducten en zelfs bij het moderne huisraad, dat men zich aanschaft, schijnt tot eerste voorwaarde gesteld te worden, dat daarbij alle harmonie vermeden worde. De eeredienst van het opzettelijk, het gewild *leelijke* neemt meer en meer toe.

En terwijl het grootste gedeelte der zoogenaamd beschaafde menschheid een leven leidt erger dan van negerslaven; van daag zich uitputtende door buitensporigen arbeid, om zóóveel te verdienen, dat het zijne krachten kan in stand houden voor dienzelfden arbeid van morgen, durven wij laag neêrzien op de natuurvolken, die in ons oog wilden zijn en een eenvoudiger, doch tegelijkertijd veel natuurlijker en gelukkiger leven leiden. Alsof de mate van geluk van een volk afhing van het getal zijner fabriekschoorsteenen!

* *
*

Doch de ergste, de in haar gevolgen vooral schadelijkste dwaling van onzen tijd is, volgens Herbert Spencer, het overdreven gewicht, hetwelk wij toekennen aan hetgeen hij noemt de „opvoedingsmanie," die tot devies heeft „*Licht, Wetenschap, Onderwijs*". Zelfs de krasse en in haar algemeenheid zeker onverdedigbare stelling wordt bij hem aangetroffen: „de menschheid zinkt dieper terug in de barbaarschheid door het onderwijs dan door de onwetendheid; en terwijl zij al dieper wegzinkt in de barbaarschheid, wordt zij ook bedorven, daar zij hetgeen zij geleerd heeft alleen toepast, om eer en deugd op zijde te stellen...... Overal — lezen wij elders — klinkt de kreet: „Meer onderwijs! Onderwijs! Onderwijs!" En men verbeeldt zich, dat alleen scholen met het onderwijs, dat zij tegenwoordig geven, het peil der echte menschelijkheid verhoogen zullen. Alsof de menschen, als zij maar het goede *kennen*, het daarom in practijk zullen brengen; dit wil zeggen: een door het verstand opgenomen waarheid in een zedelijke daad zullen omzetten!

Niet het verstand, niet de wetenschappelijke kennis, maar de wil, het gemoed zijn het hoogste in den mensch. Wil men niet dat de voortdurende vermeerdering van het getal scholen en de gestadige uitbreiding van het onderwijs in hoofdzaak dienen, om het getal schurken in de maatschappij te vermeerderen, en de menschheid met steeds grootere snelheid naar de barbaarschheid te doen afglijden, dan is vóór alles, vóór wetenschappelijke opvoeding inzonderheid, noodig ZEDELIJKE OPVOEDING.

En waar den grondslag voor die zóó noodzakelijke zedelijke opvoeding te vinden?

Staande reeds met den voet in het graf, schoon voor zich zelven vasthoudende aan zijn stelsel van ongeloof en ontkenning, aarzelt Herbert Spencer niet met zóóveel woorden te erkennen: *het moet een dwaasheid genoemd worden, buiten allen leerstelligen geopenbaarden godsdienst om, den grondslag voor een zedelijke opvoeding te zoeken in een zoogenaamd natuurlijke zedenleer of in bepaalde gedragsregelen, die alleen worden voorgeschreven door het menschelijke verstand.*

* *
*

Welke moet daarom de houding zijn van den sceptischen wijsgeer, van den agnosticus tegenover den geloovige?

Hier onderscheidt Herbert Spencer twee gevallen. Hij gelooft niet, verklaart hij, dat ook de godsdienstige leerstellingen als zoodanig grooten invloed hebben op het gedrag der menschen. Velen, die vast aan een hel geloofden, zegt hij, begingen niettemin de zwaarste misdaden: en nu, neemt hij verder aan, is er een zeker getal menschen, die zich door het uitzicht op eeuwige straffen ongelukkig en gedurende gansch hun leven gedrukt gevoelen. Tot hen behoort de ongeloovige wijsgeer te gaan, om hen gerust te stellen door hun zijne leer te brengen, volgens welke van belooningen en straffen na dit leven geen sprake kan zijn.

Maar wat de overigen, wat de zóóveel talrijker schare aangaat, voor welke het geloof een steun en een troost, een staf en een helderschijnend licht is in dit leven, — de engelsche wijsgeer meent, dat het een wreedheid, een misdaad zou zijn, hen daarvan te berooven. De *agnostici*, zijne leerlingen, „moeten zich in acht nemen zelfs voor de geringste toespeling, die het geloof van de zoodanigen aan het wankelen zou kunnen brengen"; zij moeten bij elke gelegenheid hun best doen, om de discussie af te leiden van vraagstukken, die met de hoop op een eeuwig leven in betrekking staan." Hun plicht jegens alle geloovigen, die zich in en door hun geloof gelukkig gevoelen, is *te zwijgen*.

* *
*

Wij zullen onzerzijds aan het geciteerde en in korte samenvatting boven medegedeelde niet veel toevoegen.

Een klasse van personen, die zich in dit leven ongelukkig gevoelen door het zekere vooruitzicht op een rampzalige eeuwigheid, kan Herbert Spencer onmogelijk in een katholieke omgeving gevonden hebben. Alleen bij een fatalistische wereldbeschouwing, die aanneemt, dat tegenover een klein getal „uitverkorenen" staat een veel grooter getal „verworpelingen", welke op geenerlei wijze het vonnis der eeuwige verwerping van zich kunnen afwentelen, is zijn veronderstelling bestaanbaar. Wij, die het evengeschetste fatalisme als een der droevigste afdwalingen van den menschelijken geest erkennen, hebben ons met haar niet verder op te houden.

Maar wat te zeggen dan van een wijsbegeerte, welke leidt tot resultaten als die, waarvan het geestelijke en wetenschappelijke testament van Herbert Spencer getuigt? — Eene wijsbegeerte, welke de menschheid, door den invloed van het Christendom tot zekere hoogte van beschaving opgevoerd, met snelheid van de hoogte in den afgrond der barbaarschheid ziet terugzinken; zelf geen enkel middel weet, om haar bij dien val terug te houden; alle vertrouwen in de tot heden daartoe aangewende middelen heeft opgegeven; en, om de menschheid niet nog ellendiger te maken, haren leerlingen geen ander middel weet aan te raden dan het stilzwijgen te bewaren tegenover de hoogste quaestiën, ten einde een geloof ongekrenkt te laten, hetwelk, volgens haar, alleen berust op dwaling en leugen?

(*De Tijd*).

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Mgr. LOCATELLI, gewezen auditeur te Weenen, wordt genoemd als internuntius bij ons hof als opvolger van Mgr. TARNASSI.

Mgr. TONTI, aartsbisschop van Port-au-Prince, apost. gedelegeerde voor Santo Domingo, Haïti en Venezuela, wordt nuntius te Munchen.

Marine.

Het pantserschip *Konigin Regentes* keert in het laatst van dit jaar uit West-Indië naar Nederland terug.

---

te nemen. Bij de eerste les in de christelijke leering smeekte echter het vijftienjarig dochtertje, miss Eveline, zoo lang en dringend, dat men haar als toehoorster daarbij tegenwoordig liet zijn. En met Paschen zongen vader, moeder en dochter in de katholieke kerk het alleluja, en dat klonk nog duizendmaal schooner, aldus verzekerde sir Charles Halle, dan dat van grooten meester Händel, ofschoon het maar zeer eenvoudige muziek was. Het was hem en de zijnen trouwens te moede, gelijk het alleen diegenen zijn kan, welke vervuld zijn van liefde, genade en van de persoonlijke tegenwoordigheid Gods.

En toen zij bij het einde des jaars terugzagen op dien korten tijd, sedert zij volgens het katholieke geloof leefden, erkenden zij, dat dit het schoonste en beste gedeelte huns levens was geweest.

„En dat hebben de goede zusters voor ons gewenscht en afgesmeekt," sprak sir Halle; „dat is meer, dan wij ooit voor ons zelven zouden hebben kunnen uitdenken: de volle, reine waarheid, de volledige, ware vereeniging met den eeuwigen, hoogheiligen Zoon van God, met Christus zelf. Dat hebben wij aan het gebed der zusters te danken!"

„Nu willen wij niets meer wenschen, dan dat wij aan zoo vele genaden, welke God ons geschonken heeft, mogen beantwoorden en ze waardig blijven," antwoordde zijne echtgenoote.

„Maar ik meen toch," bracht hun dochtertje beschroomd in 't midden, „dat ik nog iets wenschen mag, als ik achttien jaar ben, dat is mij ten minste beloofd."

„Zeker, zeker! lachte papa Halle, „wacht eerst maar, totdat je zoo oud bent."

De jaren snelden voort, sir Halle steeg meer en meer in aanzien, alhoewel hij katholiek geworden was; Eveline telde achttien jaar, het groote concert met 250 zangers, waartoe het koor thans was aangegroeid, was voorbij; nu stond zij voor de wenschen, waar de zusters om zouden bidden.

„Wat zou je graag willen, dat de goede God je gaf, kindlief?" vroeg haar papa teeder, met liefderijke trotschheid neerziende op die zuivere bloesem van maagdelijkheid en maagdelijke schoonheid, welke in de gedaante zijner dochter voor hem stond.

„Papa, ik verzoek, dat ik, evenals mama, mag zeggen: dat is mijn geheim," en eene diepe, gloeiende blos kleurde hare wangen, „op het einde des jaars zal ik het u dan zeggen."

Het jaar verstreek, de nonnen baden; miss Eveline werd hoe langer zoo meer beminnelijk, vroom en schoon......steeds meer en meer de vreugde harer ouders.

En toen het jaar om was......toen was er niets bijzonders voorgevallen.

„Eveline, je schijnt niets verstandigs gewenscht te hebben," zei haar vader menigmaal, „de nonnetjes bidden te vergeefs, er komt geen teeken van den hemel."

„O neen, papa, haar gebed is niet vruchteloos; ik gevoel het, ik ben er zeker van!" sprak het meisje. „Het jaar is voorbij, ik zal u zeggen, wat ik wenschte."

En zij knielde voor haar vader en moeder neder en hief smeekend heure handen omhoog: „Papa, mama, de goddelijke Zaligmaker heeft uw kind tot Zijne bruid uitverkoren, geeft mij uwen zegen daartoe."

Bleek en verschrikt vloog Sir Halle van zijn stoel op. „O God, het is ons eenig kind!" riep hij. „Het is onmogelijk, dit offer......neen, Eveline, neen!"

„O, papaatje-lief, zeg niet neen!" riep het meisje uit.

„Kind, ik kan je niet missen; wij twee oude luidjes zouden dan geheel alleen zijn, zonder jou? Wat zouden wij hier in dit leege huis doen?"

„Maar pa, als u mij uithuwelijkte, zou ik u toch ook moeten verlaten!" antwoordde zij.

Op dit oogenblik werd het bezoek van den bisschop aangekondigd, wien sir Halle reeds sedert lang onder zijne intieme kennissen telde.

Terstond werd hem dit geval medegedeeld. Hij sprak kalm en bijna opgeruimd tot de ouders: „Wanneer de lieve God miss Eveline tot bruid voor Zijnen Zoon uitverkoren heeft, gelijk eene H. Margaretha, Catharina, Agnes en zoovele andere, dan is zulks de hoogste onderscheiding, welke uw kind kan ten deel vallen in den hemel en op aarde, uitgenomen de martelkroon. En het kan slecht als eene groote genade worden beschouwd, wanneer God aan uw huis deze onderscheiding verleent. Als dit het geval is, dan schenkt Hij u ook de kracht, om het groote offer te brengen, uw geliefd kind uit het gezicht te verliezen en in een klooster te zien treden. Ja, Hij zal u ondanks de smart zoo gelukkig maken, dat gij u er over verheugen zult, uw kind aan niemand anders te hebben afgestaan. Maar zoo ver is het nog niet. Miss Eveline heeft eerst den wensch te kennen gegeven, om in 't klooster te gaan. Nu moge zij eerst in de wereld nog een proeftijd doorbrengen, bijvoorbeeld van twee of drie jaren. Zoo lang zal zij nog bij u blijven. Wanneer zij daarna nog denzelfden wil koestert, dan zult gij den lieven God het offer van uw kind toch zeker niet weigeren, waarde sir?"

Ouders en dochter waren eenstemmig in dankbaarheid voor deze oplossing. Maar na verloop van drie jaren knielden miss Eveline weder voor vader en moeder en smeekte om den zegen over hare intrede in de orde der „zusters van de christelijke liefde". En onder een vloed van tranen ontving zij dien zegen.

Er zijn tal van jaren verstreken; sir Halle en zijne echtgenoote werden oud en hun haar wit, maar zij waren gelukkig en tevreden. Mijnheer Halle dirigeerde onvermoeid, behalve zoo vele andere concrten, elk jaar dat voor de arme zusters. Een wensch deden geen van beiden meer.

— SLOT —

Goud geld.

Toen wij dezer dagen nieuwe klachten vernamen over de moeilijkheid om goud geld gewisseld te krijgen, hebben wij inlichtingen gevraagd aan verschillende bevoegde personen, wien wij bij dezen onzen welgemeenden dank betuigen voor de groote bereidvaardigheid, waarmede zij ons ten dienste stonden.

Vooreerst schreef ons de Weled. Heer DE VEER, postdirecteur a. i., dat ten zijne kantore goud geld, dat door *het Gouvernement* wordt uitgegeven, ook zonder twijfel wordt aangenomen bij het koopen van zegels, etc. Alleen voor *postwissels* is dit volgens de bestaande bepalingen *niet mogelijk*.

De postbeambten zijn echter *niet verplicht* goudgeld aan te nemen, wanneer de waarde van het goudstuk het bedrag der postzegels overtreft. Want art. 58 van de Instructie, bevattende de huishoudelijke voorschriften voor de Posterij in deze kolonie, luidt: „Alle betalingen bij de kantoren geschieden in afgepast geld."

Om het publiek ter wille te zijn, werd op deze bepaling niet al te streng gelet, zoodat meerdere malen een goudstuk werd aangenomen voor een minder bedrag aan postzegels en het goud dus gewisseld. Echter wordt ook daar, even als overal, wel eens geld aangeboden, wat niet het voldoende gewicht heeft of geen goeden klank heeft en *dit* wordt natuurlijk geweigerd.

Ook kunnen wij ons best voorstellen, dat bij veel drukte aan 't kantoor, de beambte geen tijd heeft om te klinken of te wegen en eenvoudig de wet handhaaft en het groot, niet afgepast geld, weigert.

Ten tweede heeft men ons verzekerd dat *nergens* door het Gouvernement een gelegenheid wordt gegeven om goud geld te wisselen. Toen de nieuwe regeling voor Curaçaosche pasmunt in werking trad heeft de Ontvanger meermalen goud geld gewisseld, om de circulatie van pasmunt te bespoedigen, doch ook hij is hiertoe *niet verplicht*.

Het Gouvernement betaalt dus wel met goud geld uit, doch opent geen gelegenheid om dit in te wisselen tegen pasmunt, wat toch dikwerf noodig is om kleinere bedragen te voldoen.

Het Gouvernement dwingt dus zijn ambtenaren zelf te zoeken en rond te loopen om het groot geld klein te krijgen. Daar er nu weinig klein geld is, zal men spoedig weer verplicht zijn eenige percenten te geven voor het inwisselen van goud geld en dan keert langzamerhand de oude toestand terug.

De verandering was een verbetering of zij was het niet. In het eerste geval is het Gouvernement verplicht er voor te zorgen, dat zij mogelijk blijve door meer klein geld in omloop te brengen of minstens *door van Gouvernementswege gelegenheid te geven tot inwisselen.*

In het tweede geval dient er zoo spoedig mogelijk een einde te komen aan een toestand, welke tot algemeenen last is en tot ontevredenheid stemt.

Havennieuws.

Zondagavond lag de *Koningin Regentes* weder voor onze haven en liep Maandagmorgen binnen. Zij had ongeveer 80 personen aan boord, die bevreesd voor een bombardement, La Vela wilden verlaten.

De *Gouverneur Van Heerdt* is medegegaan vooreerst, omdat deze schoener dichter aan land kan komen, dan de oorlogsboot en daardoor gemakkelijker, vlugger en minder gevaarlijk de passagiers aan boord van de *Koningin Regentes* kan brengen, dan de sloepen; ten tweede, omdat de schoener de bagage der passagiers mede kon nemen.

Ook nu wederom was de behandeling aan boord zoo uitstekend, dat de reizigers in *El Imparcial* van Dinsdag ll. openlijk hun dank brachten aan den Commandant en verdere officieren.

***

Woensdag in den namiddag is de *Gazelle*, een duitsche kruiser, hier binnengevallen na de gebruikelijke saluutschoten met het Waterfort gewisseld te hebben. Vrijdagmorgen heeft deze oorlogsbodem onze haven wederom verlaten.

***

Donderdagmorgen is de *Suchet* naar Carúpano teruggekeerd.

***

Donderdagmorgen is de nieuwe gezaghebber van St. Eustatius, de heer G. J. VAN GROL, met den *Gouverneur Van den Brandhof* naar St. Eustatius vertrokken.

Met denzelfden schoener vertrokken de Heer. Dr. J. A. MAY, als geneesheer, en de Heer F. H. THIELEN, als Officier van Justitie en Ontvanger voor hetzelfde eiland.

Al deze Heeren waren in gezelschap van hun familie, zoodat de kleine kajuit van den paketschoener plaats moest aanbieden voor 6 volwassen personen en 7 kinderen. De reis zal voor deze ambtenaren allesbehalve aangenaam wezen.

Nu op kosten van het Gouvernement deze *dertien* personen en nog enkele 2e klasse passagiers vervoerd werden, had men wel van een betere scheepsgelegenheid kunnen gebruik maken.

Voor de bewoners van St. Eustatius doet het ons leed, dat hun hooggespannen verwachtingen omtrent de benoeming van den geneeskundige, niet zijn in vervulling gegaan.

***

Naar wij vernemen zal a. s. Dinsdag de HEG. Heer Gouverneur met zijn echtgenoote en eenige ambtenaren met de *Koningin Regentes* naar Bonaire vertrekken. Op *Slagbaai* aan wal stappende, zal het reisgezelschap zich verder per rijtuig over Rincón naar de Playa begeven, en dus het eiland over zijn geheele lengte in oogenschouw nemen. Zaterdag a. s. keeren allen per *Gouverneur van Heerdt* weder terug.

De "Curaçaosche Maatschappij."

De aangekondigde vergadering had Woensdag ll. plaats, maar slechts zeer weinig leden waren opgekomen. Hoogstwaarschijnlijk is dit niet uit gebrek aan belangstelling in het streven der vereeniging, maar als onderwerp ter bespreking was alleen opgegeven: Aanbieding van beschermheerschap. Nu kan iemand er ten zeerste mede instemmen, dat, zooals thans het geval was, *Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden* het beschermheerschap wordt aangeboden, en het een eer rekenen voor de nieuwe maatschappij, dat *Z. K. H.* op een vraag van den Gouverneur antwoordde „zeer gaarne" het te willen aanvaarden; toch is het mannen van zaken wel te vergeven, wanneer zij om *deze reden alleen* des morgens om 10 uur niet ter vergadering verschijnen.

Dubbel jammer was echter dit wegblijven van velen, toen het bleek, dat er ook nog andere zaken werden besproken. In beginsel werd aangenomen een tentoonstelling te houden in 't begin van 1904, en dit reeds nu aan te kondigen, opdat de deelnemers zich tijdig voor hun inzendingen kunnen voorbereiden. Dit punt zal later nog wel verder worden besproken. De Gouverneur beloofde reeds 100 Gld. als premie. De President spoorde aan in de couranten tot deelneming op te wekken. Daarom was het te betreuren, dat de redacties niet present waren. Toen werd er gefluisterd: waarom worden zij dan niet uitgenoodigd?

„El Faro."

Aruba heeft weder een eigen courant. Van harte welkom is ons *El Faro*, wij hopen daardoor geregeld berichten te ontvangen, die wijzen op den bloei en vooruitgang van Aruba. Moge *El Faro* daartoe bijdragen.

Nederland.

Omtrent het vertrek van H. M. uit Apeldoorn worden nog de volgende bizonderheden gemeld:

Precies kwartier voor 9 uur kwam H. M. de Koningin-Moeder, vergezeld van een hofdame per rijtuig aangereden en onder een driemaal geestdriftig hoera betrad Zij het salonrijtuig, waarin ook Haar Dochter de reis zou medemaken.

Ten einde H. M. onnoodige vermoeienissen en emoties te besparen, verzocht de burgemeester van Apeldoorn, in ambtsgewaad aanwezig, alleen H. M. bij aankomst toe te juichen en zich hierbij te bepalen. Gewillig als altijd, voldeed het publiek hieraan, zoodat, toen H. M. om precies 9 uur in een open rijtuig met Haar Gemaal arriveerde, driemaal met meer dan gewoon enthousiasme een luid gejuich door de talrijke aanwezigen werd aangeheven en tot aan het oogenblik van het vertrek een diepe stilte werd bewaard.

Toen de trein echter te 9.15 vertrok, werd het den meesten waarschijnlijk toch te machtig nog langer te zwijgen, want niettegenstaande de gordijnen voor de ramen van het koninklijke rijtuig waren neergelaten en hierdoor dus elke onbescheiden blik werd geweerd, brak toch een spontaan aangeheven gejubel los, het schelle fluiten der locomotief overstemmend.

H. M. vertoonde zich natuurlijk niet meer.

De extra-trein bestond uit 4 rijtuigen, waaronder het bekende salonrijtuig en drie goederenwagens.

H. M. was gekleed in licht grijs zomertoilet en zag er wat bleek, maar oogenschijnlijk gezond uit. Minzaam lachend en buigend begroette ze het gejuich en onderhield zich, alvorens in te stappen, (of liever over te stappen, want van het rijtuig naar den salonwagen was een brugje aangelegd) eenigen tijd met den Prins en de heeren van het gevolg.

Omtrent de aankomst van H. M. de Koningin op het slot „Schaumburg". schrijft men van daar aan het *N. v. d. D.* o. a. het volgende:

De trein, om 4 uur 10 uit Oberlahnstein vertrokken, komt, precies op de minuut, te 5 uur binnen. Alle hoeden gaan af. De Koningin-Moeder verschijnt op het balkon van den koninklijken wagen. Haar broeder, de regeerende vorst van Waldeck, snelt gelukkig lachend op H. M. toe, verwelkomt en kust haar op het hartelijkst en biedt haar een handbouquet van donkerroode rozen aan, met afhangend breed oranje-lint. Enkele heeren worden voorgesteld.

H. M. de Koningin-moeder is vol attenties. Een voetenbankje wordt aangebracht voor Koningin Wilhelmina. Koningin Emma acht een draagstoel beter; de draagstoel komt. De vorst van Waldeck begroet nu ook Koningin Wilhelmina en heet haar welkom met lichtroode rozen, door breed oranjelint saamgebonden. Onder diepe, doodelijke en aandoenlijke stilte zet Koningin Wilhelmina zich op den draagstoel. Voorzichtig wordt Hare Majesteit er uitgetild. Op het perron rijst H. M. er uit op. Alle zoo diep- en ernstig zwijgenden buigen eerbiedig. De Koningin neigt minzaam. Haar oom, de regeerende vorst van Waldeck, biedt haar den arm. Geluk spreekt van zijn gezicht. En nu gaat Koningin Wilhelmina langzaam aan zijn arm door de ontvangkamer naar het open rijtuig. Voorzichtig wordt ingestegen, en dan klinkt van de wegen en uit de dalen een welgemeend: *hoch!* De voorrijder zet zijn paard in beweging en ietwat in draf gaat 't door het dorp naar den *Schaumburg*. Overal weerklinkt een eerbiedig: *Hoch!* en daar, waar zich vele Hollanders uit Ems en Nassau opgesteld hebben, een allerhartelijkst: „Hoera!"

De Koningin ziet er buiten verwachting goed uit en heeft een weinig kleur. Allervriendelijkst was de ontvangst; maar hoe minzaam was Hare Majesteit ook!

Het oogenblik, dat Hare Majesteit in den draagstoel voor het eerst zichtbaar werd, de zorg van haar moeder, die alles leidde en bestuurde, was aandoenlijk. Dat veelzeggend doodelijk zwijgen van allen, tot Hare Majesteit blijde oprees en gemakkelijk voortschreed, is onvergetelijk. Tranen kwamen zoowel Hollanders als Duitschers in de oogen. En nog een poosje er na stokte de stem. De draagstoel voorspelde zoo weinig goeds! Maar ...... toen dat veerkrachtig oprijzen, het vriendelijk-ernstig lachen en het goede uitzicht van Hare Majesteit deed alles in blijdschap verkeeren.

De Koningin was zeer eenvoudig gekleed: grijze japon, grijze mantel grijze hoed.

En nu reden vorstinnen en gevolg door het dorp langs den schoonen, kronkelenden, hoogstijgenden weg naar den *Schaumburg*.

In het eerste rijtuig, met vier paarden van den bok gereden, hebben plaats genomen: Hare Majesteit Koningin Wilhelmina en haar doorluchtige moeder, Koningin Emma; in het tweede: graaf Dumonceau met freule Van Ittersum; in het derde: de lijfarts Pot met twee hofdames; in het vierde: kamerheeren; in het vijfde: de lectrice van H. M. de Koningin; en dan volgen nog veel rijtuigen met dienstpersoneel, waaronder kameniers, werkmeisjes, enz.

Omtrent de aankomst der Koningin te Balduinstein werd aan het *N. v. N.* o. a. geschreven:

„Wel wipte de Koningin vlug van den draagstoel op, toen deze was neergezet en ging Zij aan den arm van Haren oom, den vorst van Waldeck, moedig het station binnen, maar toen Zij er aan den anderen kant uitkwam, biggelden de tranen haar in ruimen overvloed langs de bleeke wangen."

Aan een correspondentie uit Balduinstein in het *N. v. d. D.* is het volgende ontleend:

Een gunstig teeken is 't, dat Koningin Wilhelmina met hare Moeder gisteren in open rijtuig met twee paarden een uur lang in de schoone omstreken gereden heeft. Het voornemen heeft bestaan, zooveel mogelijk met vier paarden te rijden, doch het is opgegeven om het gevaar. De weg van en naar het kasteel of slot — zooals men 't noemen wil — heeft zóó vele en zulke korte kronkelingen op den steilen weg, dat de koetsier, vier paarden moetende besturen, bij den omzwaai, de twee voorsten niet zien kan.

Heden, Donderdag–ochtend, is, zooals telegrafisch gemeld werd, de Koningin vroeg uitgereden in gezelschap van eene hofdame, en een ander rijtuig met de verpleegster en nog een dame er achter. De rijtuigen worden gevolgd door Duitsche geheime politie–beambten per rijwiel.

De Koningin ziet, hoewel eenigzins bleek, er toch verrassend goed uit. Dit bleeke verhoogt, bij het ernstiger geworden uiterlijk, de schoonheid. Hare Majesteit's minzaamheid heeft ook hier alle harten veroverd. De liefde voor Koningin Wilhelmina in Duitschland grenst aan het ongelooflijke.

Buitenland.

Transvaal. — *Het verloop der onderhandelingen.* — Engeland heeft een blauwboek uitgegeven dat een duidelijk verhaal bevat van den loop der vredesonderhandelingen, waarvan de telegraaf slechts nu en dan eenige geruchten heeft meegedeeld.

De correspondentie, in het blauwboek vervat, opent met een telegram van Kitchener aan den minister van Oorlog, gedagteekend Pretoria 12 Maart, en aldus luidende:

„Schalk Burger antwoordt mij, op mijn brief, waarin ik hem de correspondentie met de Nederlandsche regeering zond, dat hij bereid is, vredesvoorstellen te doen, maar eerst president Steyn wenscht te spreken, en dus om vrijgeleide vraagt door onze liniën en terug: zal ik dat toestaan?"

Brodrick antwoordde, dat hij er niets tegen had, indien Kitchener en Milner het wenschelijk achtten.

Op de telegrammen betreffende de samenkomst van Burger en Steyn enz. volgt een telegram van Kitchener van 12 April, de vredesvoorwaarden, door de Boeren aangeboden, bevattende. Ze waren de volgende:

1. Kiesrecht (voor de uitlanders).
2. Gelijke rechten Hollandsch en Engelsch bij het onderwijs.
3. Een tolverbond.
4. Ontmanteling van alle forten in de beide republieken.
5. Post-, telegraaf- en spoorwegunie.
6. Arbitrage bij toekomstige geschillen, alleen onderdanen van beide partijen arbiters.
7. Wederzijdsche amnestie.

Achtte de Britsche regeering deze voorwaarden echter onbevredigend, dan wilden de Boeren weten, wat de voorwaarden der Britsche regeering waren.

Brodrick seinde den 13en, dat de regeering niet kon ingaan op voorwaarden, die uitingen van onafhankelijkheid inhielden; den 14den ontmoetten Milner en Kitchener de gedelegeerden der Boeren, die hun meedeelden, geen volmacht te hebben op anderen grondslag te onderhandelen. Brodrick uitte, toen Kitchener dit geseind had, zijn verbazing over zulk een wijze van doen, maar aangezien de Britsche regeering al het mogelijke wilde doen om verder bloedvergieten te voorkomen, hernieuwde zij het aanbod, een jaar geleden aan Botha gedaan, maar met zulke wijzingen als wederzijds overeengekomen mochten worden.

Den 19en voegde Brodrick er nog bij, dat geen schikking behoorde getroffen te worden, waarbij tot opschorting der vijandelijkheden overgegaan werd, voordat een definitieve regeling in zicht was. De regeering ging voort met het zenden van versterkingen.

Den 17en Mei seinde Kitchener de samenstelling der commissie van gedelegeerden, door de burgers te Vereeniging benoemd en van volmacht tot onderhandelen voorzien. De bijeenkomst had den 19en plaats, en de Boeren stelden het volgende voor:

1. Wij zijn bereid onze onafhankelijkheid prijs te geven ten aanzien van de buitenlandsche betrekkingen.
2. Wij wenschen zelfbestuur te behouden onder Britsch oppertoezicht.
3. Wij willen een deel van ons grondgebied afstaan.

Kitchener seinde er dadelijk bij, dat Milner en hij deze grondslagen geweigerd hadden. Dienzelfden middag legde Milner een document aan de burgers voor, waarop zij ja of neen zouden zeggen. Er werd veel over gediscussieerd, en ten slotte afgesproken, dat Milner met Smuts en Hertzog zoo goed als 't ging een aannemelijk document zouden opstellen op den grondslag der aan Botha gestelde voorwaarden. De inhoud van dat stuk verschilde maar weinig van het hier boven vermelde vredesverdrag. Kitchener seinde het den 21en over, en een telegram van Chamberlain aan Milner, van den 27n. bevatte de instemming der Engelsche regeering er mede, behoudens enkele wijzingingen. Chamberlain eindigde met de mededeeling, dat, als deze gelegenheid niet door de Boeren aangegrepen werd, de Engelsche regeering de onderhandelingen afbrak en zich niet gebonden achtte door deze voorstellen. Den 26en seinde Chamberlain nog aan Milner, dat, als hij vond dat de proclamatie van 7 Augustus opgeheven moest worden, de regeering zich niet verzette. Milner en Kitchener antwoordden, dat de proclamatie h. i. goed gewerkt had, maar het beter zou zijn de nieuwe Britsche onderdanen niet te verbitteren, en ze dus in te trekken.

Den 28en Mei meldde Milner den terugkeer der gedelegeerden te Vereeniging.

Milner seinde Zondagochtend nog het volgende:

„De overeenkomst gisterenavond even voor elf uur geteekend door lord Kitchener en mijzelf, en tien gedelegeerden der Boeren, zes voor Transvaal en vier voor den Oranje–Vrijstaat. (Dezen waren: Burger, Reitz, de generaals Louis Botha, de la Rey, Lucas Meijer, en Knogh, en Brebner, generaal de Wet, generaal Olivier en rechter Herzog). Een resolutie van de burgervergadering te Vereeniging, hun volmocht gevende ter teekening, was vooraf door de gedelegeerden overgelegd. Steyn's naam komt niet onder de onderteekenaars voor: hij was te ziek om te komen en was vertrokken met parool. De handteekening van de Wet als eerste gedelegeerde van O. Vrijstaat, staat bovenaan; de Wet was tot waarnemend president benoemd door Steyn, toen deze vertrok."

De *Times* verneemt uit Pretoria van 2 dezer: Er hebben lange discussiën plaats gehad gehad onder de Boeren te Vereeniging, toen de finale aanbiedingen van de Britsche regeering hun werden voorgelegd. Ofschoon de redevoeringen meerendeels er tegen waren, verneemt men, dat de motie om de vredesaanbiedingen aan te nemen met nagenoeg algemeene stemmen werd aangenomen.

Een Reutertelegram uit Pretoria meldt, dat 54 stemmen zich verklaarden vóór de overgave en 6 er tegen.

Volgens een telegram uit Pretoria hadden zich in 't geheel 16500 Boeren overgegeven. Hun getalsterkte is dus blijkbaar heel wat grooter dan de opgaven van Kitchener bij den oorlog gelooven deden. Onder de overgegevenen zijn 835 Kaapsche rebellen. De la Rey gaf zich te Lichtenburg formeel over met 800 man. Zijn rechterhand, commandant Kemp, was hem den 6en al voorgegaan. Deze zeide dat de Boeren hebben gedaan, wat in hun macht was en dus tevreden moeten zijn, te meer waar lord Kitchener zelf verklaard heeft, dat het geen schande is, zich over te geven.

„De overmacht was te groot, en al hadden wij den strijd nog eenige jaren kunnen voortzetten, dan hadden wij toch niet de zekerheid van winnen. De menschen zijn met de vredesvoorwaarden tevreden. Wij voelen geen wrok jegens Engeland, en volgens mij zal er in de toekomst geen bitterheid heerschen. Integendeel, wij zullen het goed met elkaar kunnen vinden. Wij hadden gedacht dat aan ons de overwinning zou zijn. Zeer kort geleden pas zagen wij den toestand anders is. Een van de redenen waarom wij ons overgaven, was dat er in Oost-Transvaal absoluut geen levensmiddelen meer waren. In West–Transvaal hebben wij nog voorraden, zeker wel voor twee jaren."

Botha, de Wet en de la Rey vertrekken in de volgende maand naar Europa en zullen dan wel iets meer van den toestand vertellen.

Enkele bepalingen van de krijgswet in de Kaapkolonie zijn ten gevolge van het beëindigen van den oorlog verzacht. Opgeheven is de bepaling, dat slechts van negen tot vijf uur zaken mogen worden gedaan, zoodat winkels en kantoren ook des avonds geopend mogen zijn.

Ingezonden Mededeelingen.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,
PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.
Vertrekt van New-York	Juli 5	Juli 12	Juli 21	Juli 26	Aug. 2	Aug. 9
Komt aan te San Juan		17		31		14
Vertrekt van „		18		Aug. 1		15
Doet Curaçao aan		20		3		17
Komt aan te La Guaira	12	21	26	4	9	18
Vertrekt van „	13	23	27	6	10	20
Komt aan te Pto. Cabello		24		7		21
Vertrekt van „		24		7		21
Komt aan te Curaçao	14	25	28	8	11	22
Vertrekt van „	21	27	Aug. 4	10	18	24
Doet La Guaira aan		28		11		25
„ San Juan „		30		13		27
Komt aan te New-York	17	Aug. 4	11	18	25	Sept. 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van Curaçao	Juli 14	Juli 21	Juli 28	Aug. 4	Aug. 11	Aug, 18
Komt aan te Maracaibo	15	22	29	5	12	19
Vertrekt van „	19	25	Aug. 2	8	16	22
Komt aan te Curaçao	20	26	3	9	17	23